

...προσέγγιση που δεν φέρνει τίποτα περισσότερο από μια απογοήτευση που απορρέει από την αμετάκλητη φύση της μουσικής. Η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό. Η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό. Η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό.

Το πρώτο αυτό που παρατηρούμε είναι πως η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό. Η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό.

Το δεύτερο αυτό που παρατηρούμε είναι πως η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό. Η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό.

Το τρίτο αυτό που παρατηρούμε είναι πως η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό. Η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό.

Το τέταρτο αυτό που παρατηρούμε είναι πως η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό. Η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό.

Το πέμπτο αυτό που παρατηρούμε είναι πως η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό. Η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό.

Το έκτο αυτό που παρατηρούμε είναι πως η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό. Η μουσική είναι μια τέχνη που απαιτείται να είναι καθαρή, να μην περιλαμβάνει τίποτα που να μην είναι καθαρό.

Πολλά πράγματα μπορούμε να σκεφθούμε για τη μουσική των δώδεκα φθόγγων ή του δωδεκατονικού συστήματος για να μεταχειρισθούμε αυτή τη λέξη τη λιγάκι τραχιά, καθώς και για το μεγάλο της πρόδρομο "Αρνολντ Σέμπεργκ. Μπορούμε λόγου χάριν να μη πιστεύουμε πιά στο μέλλον της τονικής μουσικής, να τρομάζουμε όμως με την ασηπτότητα και την ακρίβεια της Σεμπεργκιανής οργανάνωσης του νέου ήχητικού κόσμου.

Προβλέποντας πως μία τεχνική πύο πειθαρχημένη κι' ευστροφία από αλήτην που ακολουθεί ένα ταχτικό είρμό θά μπορούσε να καλλιερηθή και να κατεργασθή μελλοντικά. 'Από τάρω όμως και στο έλεξ; δέν είναι πιά δυνατό να κρατήση περισσότερο ή συγκρατημένη αυτή οιωπή γύρω από ένα έργο που καθώς φαίνεται είναι το μόνο που άνοιγει νέους δρόμους και νέους όριζόντες στη μουσική εξέλιξη. Μπορεί βέβαια να άμφισβητηούν ή να διεκδικούν ακόμα το έργο του Σέμπεργκ, δέν μπορούν όμως και να τό άγνοούν. Κι' όμως ένδ' όλα τά μεγάλα μουσικά κέντρα όλοκλήρου του κόσμου γιόρτασαν τα έβδομηνταπέντε χρόνια του συνθέτη αυτού το Παρίσι δέ γιόρτασε αυτή την έπετηρίδα. Για να έπανορωθη λοιπό αυτή ή παράληψη δόθηκε τό προσωμένο Σάββατο στην αθήουσα της Ecole Normale de Musique de Paris, μία μουσική βραδυά με τή σύμπραξη της 'Ιρέν Ζοακίμ. 'Η μεγάλη αυτή καλλιτέχνης, που όί τραγουδιολογικές της ικανότητες μάς είναι γνωστές κι' από άλλους, τραγούδησε τέσσερες μελωδίες γυμάτες από βαθύτατο άνθρωπινο άίσθημα και πλούτο γραψίματος. Τό δεύτερο μέρος του προγράμματος ήταν αφιερωμένο στην «Ωδή πρός τό Ναπολέοντα», έργο του όποιου ή άποκοτιά της σκέψης παρουσιάζεται ένδ' όί έκει περισσότερο καμουφλαρισμένη από μία έξοχη δεξιοτεχνία γραψίματος, που λίγο την έξυπηρετεί. Είναι όμως έμφουχαμένη από ένα ρυθμό, που μπροστά του είναι όμολογουμένως αδύνατο να μείνη κανείς άπαθής κι' άναίσθητος. Τό έργο αυτό είναι γραμμένο για κουαρτέτο έγχόρδων πιάνο και τραγούδι. 'Ερμηνεύτηκε δέ από τους νεαρούς καλλιτέχνες Μονό— και τό κουαρτέτο Φρανσίν Βιλλιέ, που ή θαυμάσια έκτέλεσή τους άπέδειξε, ότι ή άφομοίωση καθώς κι' ή έρμηνεία των άτοκικών έργων, δέν προορίζονται άναγκαστικά για τους ειδικούς, που έχουν μεγάλη πείρα αυτού του είδους της μουσικής.

Τό έξαιρετικά καλλιερημένο κοινό, που άπετελετο κατά τό μεγαλύτερο μέρος από μουσικούς, έξεδήλωσε την πλήρη ικανοποίησή του, μιζζάροντας ίδίως την «Ωδή πρός τόν Ναπολέοντα». Τώρα πιά άπομένει να μάθουμε ποιά θά είναι ή αντίδραση ενός κοινού έρασιτεχνών, μπροστά σε μία τόσο διαφορετική μουσική άπ' εκείνης που συνθίζει ν' άκούη και ν' άγαπά, και, μία την άλήθεια, τό πείραμα θ' άδειζε τόν κόπο.

Γ. Π.